

Lee Child

MÚLT IDŐ

Lee Child

MÚLT IDŐ

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Past Tense

Copyright © Lee Child 2018

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 229 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ

1. fejezet

Jack Reachert egy Maine állambeli, tengerparti kisvárosban érték a nyár utolsó napsugarai, aztán a feje fölött elhúzó költöző madarakhoz hasonlóan ő is nekivágott a dél felé vezető, hosszú vándorútnak. Ő azonban úgy tervezte, nem egyenesen a part mentén halad majd, ahogy a sárgarigók, sármányok, amerikai légykapók, poszáták és tüzeszorkú kolibrik. Inkább srégen, délnyugatnak tartva akart az ország jobb felső sarkából a bal alsóba jutni. Talán átutazik majd Syracuse-on, Cincinnatin és St. Louison, azután következik Oklahoma City és Albuquerque, majd onnan tovább egészen San Diegóig menne. Egy magafajta egykori gyalogsági katona számára ebben a városban ugyan kisse zavaró a haditengerészet embereinek tömeges jelenléte, de egyébként elég kellemes hely ahhoz, hogy ott kezdje a telet.

Emlékezetes utazás lesz, amelyenben évek óta nem volt része.

Már alig várta.

De végül nem jutott túl messzire.

A tengerparttól eltávolodva elgyalogolt úgy másfél kilométert az országút széléig, ahol megállt, és feltartotta a hüvelykujját. Jól megtermett ember volt: bakancsban több mint százkilencvenöt centi, erős testalkat, csupa csont és izom, nem különösebben jóképű, és nem épp jól öltözött. A ruházata mindig kissé rendezetlen benyomást kellett. Nem volt különösebben vonzó jelenség. A legtöbb autós szokás szerint kissé lelassított mellette, megnézték maguknak, aztán továbbhajtottak. Az első sofőr, aki hajlandó volt kockázatot vállalni vele, negyven perc múlva jelent meg. A talán egyéves Subarut egy szikár, középkorú férfi vezette, chinonadrágban és friss, ropogós kekiingben. Reacher úgy vélte, nyilván a felesége öltözteti. A férfi jegygyűrűt viselt. A finom ruhaanyagok alatt azonban egy munkásember teste rej-

tőzött. Vastag nyaka volt, a kezén nagy, kivörösödött bütykök. Reacher arra tippelt, hogy főnök lehet valahol, amin egy kissé ő maga is csodálkozik, és nem is feltétlenül örömmel vállalja a felelősséget. Az a fajta ember, aki úgy kezdi, hogy gödröket és kerítésoszlopoknak, míg végül odáig viszi, hogy az övé lesz az egész kerítésépítő cég.

Mint kiderült, egészen jól okoskodott. A bevezető beszélgetés első néhány mondatából megtudta, hogy a férfi a nulláról kezdte, nem volt semmije, csak az apja régi ácskalapácsa, de most már építkezési vállalkozása van, és negyven munkás irányításának meg egy rakás megbízó álmainak és reményeinek a terhe nyomja a vállát. Önironikus kis szájrándítással fejezte be a meséjét, részben tipikus Jenki szerénységből, részben mert tényleg őszintén csodálkozott a saját sikerén, mintha azt mondaná: *Nem is értem, hogy történhetett ez.* Reacher úgy vélte, az lehet a titka, hogy nagyon odafigyel a részletekre. Látszott, hogy rendkívül szervezett ember, tele van a feje pontosan meghatározott fogalmakkal, mindenre érvényes bölcsességekkel, maximákkal és sziklaszilárd alapelvekkel – ezek közül az egyik az volt, hogy így a nyár vége felé jobb távol maradni az egyes számú főúttól és az I-95-ös autópályától is, és a lehető leghamarabb el kell hagyni Maine területét. Ezért aztán oldalirányba letértek a kettős főútra, amely egyenesen nyugatra vezetett, New Hampshire felé, egy olyan, Berlintonól éppen délre fekvő területre, ahol a férfi már ismert egy csomó kisebb mellékutat, amelyeken gyorsabban eljutnak Bostonig, mint bármely másik útvonalon. Ugyanis ide tartott, egy találkozóra, ahol márvány munkalapokról kellett tárgyalnia. Reacher ennek nagyon örült. Boston kiváló kiindulópont lesz. Onnan egyenes út vezet Syracuse-ig, ahonnan aztán már Rochesteren, Buffalón és Clevelanden keresztül könnyen elérhető Cincinnati. Talán az ohioi Akronon is átvág útközben. Ezeknél rosszabb helyeken is megfordult már. Főleg akkor, amikor még a hadseregben szolgált.

De végül nem jutottak el Bostonig.

Miután úgy ötven perce haladtak a már említett New Hampshire-i kis mellékutakon, amelyek pontosan olyanok voltak, mint ahogy a férfi ígérte, vagyis forgalomnak nyomát sem látták, a férfit felhívták a mobilján. Sehol egy dugó nem volt, semmi késlekedés. Simán száguldottak, majdnem százszal, egészen addig, amíg meg nem csörrent a telefon. A kocsis rádiójához volt csatlakoztatva, és a GPS kijelzőjén

megjelent a hívó neve, mellette egy kis fotóval, hogy könnyebben beazonosítható legyen: egy vörös képű férfi védősisakban, a kezében egy csipetős mappával. Munkavezető lehetett egy építkezésen. A sofőr megérintett egy gombot, és az autót betöltötte a telefon halk zúgása, minden irányból szólt egyszerre, több hangszóróból is.

A sofőr a fejét kissé az oldalablak felé fordítva beszélt:

– Remélem, valami jó hír.

De nem az volt. Olyasmiről volt szó, hogy ellenőr érkezett az önkormányzat építési osztályától, és gond akadt egy fém kéménybélés csövével az előcsarnok kandallója fölött, amely rendszeren, minden előírásnak megfelelően szigetelve volt ugyan, csak ezt épp kizárólag úgy lehetett ellenőrizni, ha kibontják a falat, amely már két emelet magas volt. Majdnem teljesen elkészült, a kőművesekre pedig a jövő héten már egy új munka várt. Megtehetnék volna azt is, hogy leszedik a díofa burkolatot az étkezőben, a kémény másik oldalán, vagy elbontják a fölötte lévő beépített szekrényt, amely rózsafából készült, és még bonyolultabb lett volna szétszedni – de a műszaki ellenőr megmakacsolta magát, és mindenképp a saját szemével akarta látni a kéménybélés csövet.

A sofőr Reacherre pillantott, és azt mondta a telefonba:

– Melyik ellenőr az?

– Az új pasas.

– Tud róla, hogy hálaadáskor kap ajándékba egy pulykát?

– Mondtam neki, hogy egy oldalon állunk.

A sofőr ismét Reacherre pillantott, mintha engedélyt kérne vagy mentegetőzne, aztán megint előrenézett, és megkérdezte:

– Ajánlottál neki pénzt?

– Egy ötszázast. Nem fogadta el.

A térerő hirtelen elszállt. A hang gurgulázóra váltott, mintha egy robot épp belefulladásra várt volna az úszómedencébe, aztán el is némult. A kijelző azt mutatta, hogy a telefon keresi a jelet.

A kocsi közben továbbshant.

– Miért akar valaki kandallót az előcsarnokba? – érdeklődött Reacher.

– Hogy kellemes fogadtatást nyújtson a belépőknek.

– Szerintem a régmúltban inkább az elijesztés volt a cél. Mint amikor tüzet raktak a barlang bejáratánál. Arra való, hogy távol tartsa a ragadozókat.

– Vissza kell fordulnom – mondta a férfi. – Nagyon sajnálom.

Lassított, és lehúzódott az út murvával felszórt szélére. Teljesen egyedül voltak a mellékúton, sehol egy másik jármű. A kijelző azt mutatta, hogy a mobil még mindig keresi az adótorony jeleit.

– Kénytelen vagyok itt kitenni magát. Nem baj?

– Semmi gond – felelte Reacher. – Legalább egy darabig elhózt, amiért nagyon hálás vagyok.

– Szívesen tettem.

– Kié az a rózsafa szekrény?

– A megrendelőé.

– Vágjanak bele egy nagy lyukat, és mutassák meg a kéményt az ellenőrnek. Aztán győzze meg a megrendelőt öt észszerű érveléssel, hogy miért kell neki egy falba épített széf. Lehet, hogy ő még nem tudja róla, de egy olyan fickó, aki kandallót szeretne az előcsarnokba, az széfet is akar a gardróbszekrénybe. Az hétszentség. Ilyen az emberi természet. Maga csak profitálhat belőle. Felszámolhatja neki a munkaórákat, ami alatt kialakították a lyukat.

– Maga is építkezéseken dolgozik?

– Katonai rendőr voltam.

– Ejha! – felelte a férfi.

Reacher kiszállt, aztán becsapta a kocsiját, és odébb sétált, hogy bőven legyen hely megfordulni a Subaruval, az egyik kavicsos útpadkától a másikig, átvágva az úton. A férfi visszaindult abba az irányba, amerről jött. Futólag intett, amit Reacher úgy értelmezett, mintha sajnálkozva azt mondaná: „Sok szerencsét!” Aztán az autó egyre kisebb és kisebb lett a távolban, Reacher pedig megfordult, és megindult déli irányba, az úti célja felé. Hacsak lehetett, szeretne, ha előrevitte a lendületet. Az út kétsávos volt, elég széles, jól karbantartott, itt-ott kisebb kanyarokkal, emelkedőkkel és lejtőkkel, de semmi olyasmi, amivel egy modern személyautó ne tudna megbirkózni. A Subaru százzal repesztett. Továbbra sem volt semmi forgalom az úton. Egyik irányból sem közeledett jármű. Zavartalan volt a csönd. Csak a szél sóhajtozott a fák között, és egészen halkán hallani lehetett, ahogy a forró levegő sístereg az aszfalt fölött.

Reacher tovább gyalogolt.

Három kilométerrel odébb az út lágy ívben balra kanyarodott, és egy elágazásba futott: jobbra kivált belőle egy hasonló szélességű és jellegű másik út. Nem is igazán leágazás volt, mivel a két irány egyforma választási lehetőséget biztosított. Klasszikus Y alakú útelágazás. Az autós jobbra meg balra is tekerheti a kormányt. Csak tőle függ. Mindkét út eltűnt a fák között, amelyek helyenként olyan óriásira nőttek, hogy összeérő lombozatuk alagutat képezett.

Volt egy útjelző tábla is.

Egy kissé ferdén elhelyezett nyíl balra mutatott, *Portsmouth* felirattal, egy szintén ferdén elhelyezett, jobbra mutató nyíl pedig a *Laconia* felirat állt. Ez utóbbinál kisebbek voltak a betűk és a nyíl is, mintha azt akarnák jelezni, hogy *Laconia* kevésbé jelentős helység, mint *Portsmouth*, noha az odavezető út ugyanolyan széles.

Laconia, New Hampshire.

Reacher jól ismerte ezt a helynevet. Láttá feltűntetve több régi családi okmányon is, és időnként hallotta emlegetni. Halott apja szülővárosa volt, itt is cseperedett fel, egészen addig, amíg tizenhét éves korában meg nem szökött otthonról, hogy beálljon a tengerészgyalogsághoz. Hogy pontosan mi elől szökött meg, arról nem szólt a fáma. De soha többé nem tért vissza, egyetlenegyszer sem. Reacher több mint tizenöt évvel később született, addigra *Laconia* már csak egy elfeledett emlék volt a régmúltból, olyan távoli, mint a dakota indián rezervátum, ahol egykor állítólag egy régi felmenőjük élt. A családból soha senki nem kereste fel egyik helyet sem. Nem jártak vissza látogatóba. A nagyszülők fiatalon meghaltak, ritkán emlegették őket. Úgy tűnt, nagynénik, nagybácsik, unokatestvérek vagy más távolabbi rokonok sincsenek. Statisztikailag ez persze nem túl valószínű, inkább az történhetett, hogy valamiféle családi viszály miatt megszakadt a kapcsolat. De erről Reacher apján kívül senki sem tudott semmit, és soha nem próbálták meg kiszedni belőle, mi történt. A családokban gyakori, hogy bizonyos dolgokról inkább nem beszélnek. Jóval később, amikor Reacher bátyja, Joe már százados volt a gyalogságnál, és északra vezényelték, mondott valamit, hogy megpróbálja megkeresni az apjuk szülőházát, de aztán nem lett semmi az egészből. Talán néha-néha Reacher is mondott ilyesmit, de végül ő sem látogatott el ide soha.

Fordulhat jobbra vagy balra. Csak rajta áll.

Portsmouth jobb lenne. Onnan már van autópálya, nagyobb a forgalom, távolsági buszok is akadnak. Egyenes az út Bostonig. San Diego csábítón hívogatta a távolból. Itt, északkeleten hamarosan beköszönt a hideg idő.

De mit számít egy nap ide vagy oda?

Végül jobbra indult tovább; azt az utat választotta, amelyik Laco-
niába vezetett.

Ugyanebben a pillanatban, késő délután, majd ötven kilométerrel távolabb, egy másik országúton egy rozoga Honda Civic zötyögött szintén dél felé. Egy huszonöt éves, Shorty Fleck nevű fiatalember vezette. Egy huszonöt éves lány ült mellette az anyósülésen, Patty Sundstrom. Együtt jártak. Mindketten Saint Leonardban születtek és nőttek fel, egy isten háta mögötti kisvárosban, a kanadai New Brunswickban. Nem sok minden történt arrafelé. Emberemlékezet óta az volt a legnagyobb esemény, amikor tíz évvel korábban egy közeli útkanyarban felborult egy teherautó, amelyik tizenkétfió méhet szállított. A helyi újság büszkén számolt be róla, hogy ez volt az első ilyen baleset New Brunswickban. Patty egy fűrésztelepen dolgozott. A nagyapja Minnesotából érkezett, fél évszázaddal korábban költözött északra, hogy megüssza a besorozást a vietnámi háború idején. Shorty burgonyát termesztett. Az ő családja mindig is Kanadában élt. A mélynövésűeknek kijáró „Shorty” gúnynév ellenére nem volt különösebben alacsony. Talán régen, gyerekkorában kis tökmag volt, de úgy gondolta, most már mindenki átlagos testmagasságúnak mondaná.

Azt a célt tűzték ki, hogy megállás nélkül eljutnak Saint Leonardból New Yorkig, ami akárhogy is nézzük, igencsak strapás út. De úgy gondolták, sok előnye lenne, ha sikerülne. Valamit el akartak adni a városban, és ha megspórolják a szállodában töltött éjszakát, akkor még nagyobb lesz a hasznuk. Jól megtervezték az útvonalat: nyugat felé kanyarodva akartak haladni, hogy elkerüljék a tengerpartról hazafelé tartó nyaralók tömegét. Eldugott mellékutakon haladtak. Patty állandóan a térképen tartotta a tömpe ujját, és a tekintetével a leágazásokat és az útjelző táblákat kereste. Mindent kiszámoltak papíron, és arra jutottak, hogy meg lehet tenni az utat annyi idő alatt, ahogy tervezték.

Csakhogy valamivel később indultak az eredetileg tervezettnél, némi általános szervezatlenség miatt, de leginkább azért, mert a Honda öregecske akkumulátorának nem tetszett a Prince Edward-sziget irányából áradó friss, csípős őszi levegő. A késlekedés miatt az amerikai határon belefutottak egy hosszú kocsisorba, aztán a Honda motorja kezdett túlforrósodni, és egy jó darabon csak nyolcvannal tudtak haladni, hogy kíméljék a csotrogányt.

Már nagyon fáradtak voltak.

Éhesek is, szomjasak is, ki kellett volna menniük a mosdóba, ráadásul késésben voltak. Jól elmaradtak az eredeti tervtől. És bosszankodtak is. A Honda motorja túlmelegedett. A mutató a veszélyt jelző piros sávot érintette. A motorháztető alól csikorgó zaj hallatszott. Lehet, hogy alacsony volt az olajsint. Nem tudták, mi lehet a baj. A műszerfalon már két és fél éve állandóan égett minden hibajelző lámpa.

– Mi van közvetlenül előttünk? – kérdezte Shorty.

– Semmi – felelte Patty.

Egy kacskaringós piros vonalon tartotta az ujját, amelyet háromjegyű szám jelzett. Északról dél felé vezetett egy cakkos szélű, világoszöld területen át. A térkép ábrái egybeestek azzal, amit az ablakon át láttak: némán, sötéten meredező fák mindenütt, a nyár végi levelek terhétől lecsüngő ágaikkal. A térképen vékonyka, piros, pókhálószerű vonalak futottak itt-ott, mint a hajszálerek egy idős hölgy lábszárán. Feltehetően kisebb utak voltak, de nem vezettek semmilyen komolyabb helyre, ahol mondjuk autószerelő műhelyben vagy olyan boltban reménykedhettek, ahol motorolajat vagy hűtővizet lehet venni. Az első ilyen lehetőség úgy félóránnyira volt: a déli iránytól kissé keletebbre feküdt egy település, amelynek nem túl apró, félkövér betűvel nyomtatták a nevét. Ez azt valószínűsítette, hogy legalább egy benzinkutat találnak ott. A városkát Laconiának hívták.

– Kibír még harminc kilométert? – kérdezte a lány.

A műszer mutatója már elérte a piros sávot.

– Talán – felelte Shorty. – Ha az utolsó huszonkilencet gyalog tesszük meg.

Lassított, és továbbgördült, felhasználva a benzin gőzét is, így legalább kevesebb hő termelődött a motorban, viszont a légáramlás is csökkent a hűtőventilátor rácsai között, így a régebbi hő nem tudott olyan gyorsan eltávozni, úgyhogy rövid távon a hőmérő mutatója

csak még tovább emelkedett. Patty előbbre csúsztatta az ujját a térképen, próbálta megbecsülni, hogy az adott sebességgel mekkora távolságot tesznek meg. Jobb kéz felé ismét pókhálószerű, vékony utacsók rajzolódtak ki. Egy keskeny út úgy két és fél centivel odébb átkanyarodott egy zöld folton. Most, hogy már nem süvített be az ablakrésnél a szél, jobban hallotta a motor zajait. Zörgött, kattogott, csikorgott. Egyre rosszabb lett a helyzet.

Aztán előttük jobbra megpillantotta egy keskeny út torkolatát. Épp a várt időben értek a pókfonal-vékonságú kis úthoz. Az egész inkább úgy hatott, mintha egy alagút lenne. A fák lombja összehajolt fölötté. Az út torkolatánál egy fagytól megrepedezett tábla állt egy oszlopra szegezve. Díszes, rácsavarozott műanyag betűk hirdették, hogy Motel, és egy nyíl a fák alagútja felé mutatott.

– Megnézzük? – kérdezte a lány.

Az autó adta meg a választ. A hőmérő mutatója elakadt. Shorty érezte a lábszárára sugárzó hőt. Az egész motorház tűzforró volt. Egy pillanatra eltűnődött azon, hogy mi lenne, ha mégis továbbmennének. Hallott már olyat, hogy az autók motorja fel tud robbanni, és szétolvad. De ezt nyilván csak képletesen mondják. Szó sincs ténylegesen megolvadt fémtöcsákról. Nem fog szó szerint felrobbanni, csak békésen kileheli a lelkét. Vagy fokozatosan lerobban. Szép lassan gördül egy darabig, aztán leáll.

Csakhogy mindez a nagy semmi kellős közepén történne, amerre nem jár egyetlen autó sem, és nincs térerő.

– Nincs más választásunk – felelte a lánynak, aztán lefékezett, és rákanyarodott arra az útra, amely fölött alagutat alkottak a lombok. Közélről már látszott, hogy a táblára erősített műanyag betűket arany színűre festették, vékony ecsettel, de biztos kézzel, mintha ez is azt ígérné, hogy a motel egy minőségi hely. Volt egy fordítva elhelyezett másik tábla is az ellenkező irányból érkező autók számára.

– Akkor jó lesz? – kérdezte Shorty.

A levegő hűvösnek érződött a fák zöld alagútjában. Talán tíz fokkal hidegebb lehetett, mint a főúton. A tavaly őszi itt maradt száraz levelek és az idei nyár sara egybeolvadt az útpadkán.

– Akkor jó lesz? – kérdezte újból Shorty.

Áthajtottak egy csövön, amely az úton keresztbe húzódott. Vas-tag gumicsőszerűség volt, nem sokkal vékonyabb, mint egy kerti slag.

A benzinkutaknál szokott lenni ilyesmi, ami csöngetéssel jelzi a bódéban ülő kutasnak az érkező autót.

Patty még mindig nem válaszolt.

– Csak nem lehet olyan rossz hely. A térképen is jelölik.

– Csak az utat jelölik.

– A tábla szép volt.

– Ezzel egyetérték – bólintott Patty. – Az volt.

Továbbhajtottak.

2. fejezet

A fák kellemesen lehűtötték és felfrissítették a levegőt, úgyhogy Reacher cseppet sem bánta, hogy gyalogolnia kell. Az óránkénti hat kilométeres tempót tartotta, az ő hosszú lábával ez nyolcvannyolc lépést jelentett percenként, ami pontosan megfelel egy csomó jó zene ritmusának, így hamar telt az idő. Fél óra alatt megtett három kilométert, közben a fejében lejátszott hét klasszikus számot, amikor egyszer csak valódi zajokat hallott a háta mögül. Megfordult, és meglátta, hogy egy ősrégi pickup közeledik felé, ide-oda csalinkázva, mintha minden kerék más-más irányba húzna.

Reacher feltartotta a hüvelykujját.

A pickup megállt. Egy hosszú, fehér szakállú öregúr hajolt át az anyósülés fölött, és leengedte az ablakot.

– Laconiába megyek – szólta ki.

– Én is – felelte Reacher.

– Akkor jó.

Reacher beszállt, és visszatekerte az ablakot. Az öreg elindult, és döcögve felgyorsított.

– Gondolom, most meg fogja jegyezni, hogy nem ártana lecserélni a kerekeket.

– Lehetséges, hogy ezt mondanám.

– Tudja, az én koromban az ember már próbálja elkerülni a túl nagy kiadásokat. Minek fektetnék be a jövőbe? Van nekem még egyáltalán jövőm?

- Bár a kerekei lennének olyan körkörösek, mint ez az érvelés.
- Igazából az a baj, hogy az egész alváz elgörbült. Volt egy karambolom.
- Mikor?
- Majdnem huszonhárom éve.
- Szóval már megszokta.
- Legalább ébren tart a döcögés.
- Honnan tudja, mikor merre tekerje a kormányt?
- Az ember egy idő után kiismeri. Olyan, mint egy hajót irányítani. Minek megy Laconiába?
- Csak erre jártam – felelte Reacher. – Az apám itt született. Látni szeretném, milyen a hely.
- Mi a vezetékneve?
- Reacher.
- Az öreg megrázta a fejét.
- Laconiában nem ismertem senkit, akit Reachernek hívtak volna.

Mint kiderült, az út azért ágazott szét Y alakban, mert egy tavat kellett megkerülnie, amely elég széles volt ahhoz, hogy választásra kényszerítse az észak–déli irányban haladó autósokat, hogy a jobb vagy a bal parton akarnak-e továbbhajtani. Reacher és az öregúr a jobb part mentén zötyögtek végig. Elég rázós volt az utazás, a látvány viszont gyönyörű. Lélegzetelállítónak bizonyult a táj, és már csak alig egy óra volt hátra a naplementéig. Aztán megérkeztek Laconiába. A város nagyobb volt, mint amire Reacher számított. Tizenöt-húsz-ezer lakosa is lehetett. Megyeszékhely. Magabiztos és virágzó. Sok téglalapú épület volt, szép, rendezett, régimódi utcák. Az alacsonyan függő, vöröslő napkorong fényében minden úgy festett, mintha egy régi filmbe csöppentek volna.

A zötyögő pickup egy döccenéssel megállt az egyik belvárosi utcasarkon.

- Ez Laconia – közölte az öreg.
- Mennyit változott a régi időkhöz képest?
- Errefelé nem nagyon változnak a dolgok.
- Abból, amit gyerekkoromban hallottam róla, mindig kisebb városnak képzeltem.

– Az emlékeinkben minden nagyobbak látszik.

Reacher megköszönte a fuvart, kiszállt, és nézte, ahogy a pickup csikorogva elzötyög, miközben minden kerék makacsul ragaszkodott a maga irányvonalához. Aztán elfordult, és taláalomra elsétált pár saroknyit, próbálta megfigyelni, merre mi található. Főképp két dolgot keresett, amikre másnap reggel szüksége lesz, és kettő olyat, amire most rögtön: először is egy helyet, ahol enni lehet valamit, aztán pedig egy olyan helyet, ahol elalhat.

Mindkettőt meg is találta a történelmi belvárosnak nevezhető környéken. Egészséges ételeket kínáltak akkora helyeken, ahol két asztalnál több nem fért el egymás mellett. Motelek nem voltak a városban, de akadtak panziószerűségek, és sok helyen hirdettek reggelit is kínáló szállást. Megvacsorázott egy keskeny kis bisztróban. Azért ezt választotta, mert a pincérnő rámosolygott az ablakon keresztül, bár aztán volt egy kínos pillanat, amikor kihozta a rendelését. Valamilyen sült marhahússal gazdagított salátaféleséget kért, mert ez tűnt az étlapról a leglátványosabbnak. De amikor a pincérnő kihozta, kiderült, hogy nagyon aprócska adag. Reacher kért egy másodikat is, nagyobb tányéron. A pincérnő először félreértette. Azt hitte, tévedés történt az első rendeléssel, vagy a tányér méretével, vagy mindkettővel. Aztán rájött, mi a helyzet. A vendég éhes. Két adagot szeretne. Megkérdezte, hozhat-e még valamit. Reacher kért egy nagyobb bögrét a kávéhoz.

Ezután visszasétált ahhoz a panzióhoz, amelyet korábban pillantott meg az egyik kis mellékutcában, közel a belvárosi hivatalokhoz. Volt üres szoba. A nyári időszaknak vége. Jókora felárat fizetett a recepció által „lakosztálynak” nevezett szállásért, bár szerinte csak egy szoba volt, ahol van kanapé is, túlzóan sok virágmintás textillel és díszpárnával. Egytucatnyi párnát lesöpört az ágyról, és bedugta a nadrágját a matrac alá, hogy kisimítsa. Aztán jó hosszú, forró zuhanyt vett, bebújt a takaró alá, és elaludt.

A falombok alkotta alagútról kiderült, hogy több mint három kilométer hosszú. Patty Sundstrom az ujjával követte a kacsaringókat a térképen. A Honda kerekei megszurkült, gidres-gödrös betonúton gördültek. Az aszfaltburkolatot helyenként teljesen elkoptatta a lefolyó víz, sekély, időnként biliárdasztal méretű gödröket hagyva hát-

ra. Néhol csak a lecsupaszított beton alap látszott, máshol feltöltötték kavicssal. Helyenként a gödrök megteltek rothadó falevelekkel, amelyek még őrizték a tavaszi nyirkosságot, mivel az út fölötti lombsátor sűrű és teljesen összefüggő volt, egyetlen szakasztól eltekintve, ahol úgy huszonvalahány méteren át nem álltak fák. Itt előbukkant egy folt a rózsaszínes alkonyi égből. Talán lehetett itt egy keskeny föld-sáv, ahol eltérő minőségű a talaj, vagy egy kemény sziklaréteg húzódott a föld alatt, vagy valamiért furcsa a talajvízhelyzet – túl sok van belőle, vagy túl kevés. Aztán el is hagyták a kis égboltdarabkát, és ismét a lombalagútban haladtak tovább. Shorty Fleck lassan hajtott, hogy ne zökkenjenek túl nagyokat a gödrökben, és hogy kímélje a motort. Azon tűnődött, hogy újból felkapcsolja-e a fényszórókat.

Aztán a lombsátor ismét megritkult, azt sejtette, hogy talán egy még nagyobb tisztás fog következni, mintha végre megérkeznének valahová. Látták, hogy az út előttük kiér a fák közül, és egyenes vonalban halad tovább, átvágva egy néhány holdnyi sík, füves terepen. A vékony, szürke aszfaltszalag itt már csupaszon ki volt téve a lenyugvó nap utolsó sugarainak. Az út három nagy faépülethez vezetett, amelyek egymás után álltak egy széles ívű jobbkanyarban, talán ötven méter lehetett az első és az utolsó között. Mindegyiket fakövöröstre festették, fehér szegélydíszekkel. A zöld fűben nagyon úgy festettek, mint a klasszikus New England-i épületek.

A legközelebbi egy motel volt. Olyan volt, mint egy mesekönyvbeli rajz. Mintha egy olvasókönyv illusztrációja lett volna. M, mint motel. Hosszúkás, alacsony épület, fakövörös deszkákból, nyeregtetővel, szürke bitumenes tetőzindellyel. Az első ablakban egy piros neonfelirat állt az irodát hirdelve, aztán egy zsalus ajtó következett (valami tárolóhelyiség lehetett), majd ugyanaz ismétlődött többször egymás után: egy széles ablak, alatta a hűtő-fűtő berendezés szellőzőrácsa, előtte két műanyag nyugágy, egy számozott ajtó, aztán megint széles ablak következett, alatta ugyanolyan szellőzőráccsal, ugyanolyan nyugággal, megint egy számozott ajtó és így tovább, egészen az épület legvégéig. Összesen tizenkét szoba sorakozott egymás után, de autó egyik előtt sem parkolt. Úgy tűnt, egyetlen vendég sincs.

– Jó lesz? – kérdezte Shorty.

Patty nem válaszolt. Shorty lefékezett. Látták, hogy a távolban, a jobbra álló második épület rövidebb ugyan, de sokkal magasabb is, és

szélesebb az oldala. Valami fészter- vagy istállóféle lehetett. De nem állatokat tartottak benne. Az ajtóhoz vezető betonrampa feltűnően tiszta volt. Kár lenne finomkodni: trágyának nyomát sem látták rajta. Inkább valami műhely lehetett. Kilenc kvad állt előtte. Olyanok voltak, mint a rendes motorkerékpárok, csak épp két vékony kerék helyett négy vastaggal. Hármásával álltak, három sorban, precíz alakzatban leparkolva.

– Talán ezek is Hondák – jegyezte meg Patty. – Lehet, hogy itt tudják, hogy kell megjavítani a kocsit.

A sorban leghátul álló, harmadik épület egy átlagos, egyszerű, de tágas lakóház volt, körös-körül tornáccal, néhány hintaszékkel.

Shorty lassan még egy kicsit előbbre gördült, aztán újból megállt. Az aszfaltozott út itt véget ért, tíz méterrel a motel üres parkolója előtt. Épp le akart zökkenni az útról a talajra, amiről a szakértő burgonyatermesztő tekintete rögtön felmérte, hogy egyenlő arányban öszszekeveredő murva, sár, száraz gazok és még élő gyomok egyvelegéből áll. Rögtön kiszúrta legalább öt olyan gyomnövényt, aminek nem örülne a saját földjén.

Amikor letértek az aszfaltútról, olyan volt, mintha átlépnének egy küszöböt. Mintha meghoztak volna egy döntést.

– Jó lesz? – kérdezte újból.

– Az egész hely kihalt – állapította meg Patty. – Nincsenek vendégek. Nem fura ez?

– Vége a nyári szezonnak.

– Egyik pillanatról a másikra, mintha elvágták volna?

– A vendéglátósok mindig emiatt panaszkodnak.

– A nagy semmi kellős közepén áll.

– Jó menedékhely a vakációzóknak. Itt aztán nincs tömeg és nyüzsgés.

Patty egy hosszú pillanatig hallgatott. Aztán azt mondta:

– Azt hiszem, jónak tűnik.

– Szerintem nemigen van más választásunk.

A lány tekintete balról jobbra haladva felmérte a motel épületét, az egyszerű arányokat, a szilárd tetőt, a vastag deszkákat, a friss festést. Elintézték a feltétlenül szükséges karbantartást, de nem volt rajta semmi hivalkodó. Őszinte épület volt. Akár Kanadában is állhatott volna.

– Nézzünk körül! – javasolta.

Lezökkentek az útról, átzötyögtek a hepehupás részen, és leparkoltak az iroda előtt. Shorty egy pillanatnyi gondolkodás után leállította a motort. Így biztonságosabb, mint ha hagyja, hogy üresben járjon. Ki tudja, hátha felrobban és megolvad. Ha nem indul be újra, az nagy baj, de legalább idáig eljutottak. Esetleg kérhetik az egyes szobát, az van a legközelebb. Volt egy nagy bőröndjük, tele az eladni kívánt áruval. Az maradhat a kocsiiban. Ezenkívül nem sok holmijuk volt, amit be kellene cipelniük.

Kiszálltak a kocsiból, és bementek az irodába. Egy fiatalember ült a recepcióspult mögött. Nagyjából annyi idős lehetett, mint Shorty és Patty. A húszas évei közepén járt, talán egy-két évvel volt idősebb náluk. Rövid, szőke haja rendszeren megfésülve, a bőre szépen lebar-nulva, kék szem, fehér fogak, készséges mosoly. De egy kicsit kilógott innen. Shorty először arra tippelt, ez amolyan nyári munka lehet neki. Kanadában is szokás, hogy a jó családokból való fiatalokat elküldik vidékre valami egyszerű munkára, ami jól mutat az életrajzukban, vagy hogy tágítsák a horizontjukat, vagy megtalálják önmagukat, vagy ilyesmi. De ez a srác öt évvel idősebbnek tűnt a kelleténél az efféle munkákhoz. És az üdvözlésében tulajdonosi tekintély érződött. Köszöntötte őket, persze, de úgy, mintha a saját házában lennének. Mintha ő lenne itt a tulaj.

Talán az is volt.

Patty elmondta, hogy egy szobát szeretnének, és megérdeklődte, hogy aki a motorokat tartja karban, esetleg megnézné-e a kocsijukat, vagy ha ez nem lehetséges, akkor meg tudná-e adni egy jó autószerelő telefonszámát. Remélhetőleg vontató nem fog kelleni.

A fiatalember elmosolyodott, és megkérdezte:

– Mi baja a kocsitoknak?

Úgy beszélt, mint azok a fiatalok a filmekben, akik a Wall Streeten dolgoznak, és öltönyben-nyakkendőben járnak. Csupa magabiztosság. Valószínűleg pezsgőt iszik. A kapzsiságot jó tulajdonságnak tartja. Nem épp az a fajta fickó, akit egy burgonyatermesztő kedvelni szokott.

– A motor túlmelegszik, és fura kattogó hangokat ad – magyarázta Patty.

A srác elmosolyodott, de most másképp, mint az imént, amolyan

szerény, de tiszteletet parancsoló, „én vagyok a kispfőnök az egész univerzumban, és bármit el tudok intézni” kifejezéssel, és azt felelte:

– Akkor jobb lesz, ha megnézzük. Nekem úgy tűnik, kevés lehet a hűtőfolyadék, és alacsony az olajsztint. Ezen könnyű segíteni, hacsak nem szivároog valahol. Minden attól függ, milyen alkatrészek kellenek. Talán át tudunk alakítani hozzá valamit. Ha nem sikerülne, tudunk egy jó autószerelőt. Mindenesetre addig nem tehetünk semmit, amíg teljesen le nem hűl a motor. Parkoljatok le a szobátok előtt éjszakára, aztán holnap korán reggel megnézzük.

– Pontosan mikor? – kérdezte Patty. Arra gondolt, hogy máris mekkora késésben vannak, de az is eszébe jutott, hogy ajándék lónak ne nézze a fogát.

– Itt mindnyájan talpon vagyunk már pirkadatkor.

– Mennyibe kerül a szoba?

– Túl vagyunk szeptember első hétvégéjén, de még nem indult be az őszi kirándulószezon... legyen mondjuk ötven dollár.

– Rendben – bólintott a lány, bár nem igazán tartotta rendben lévőnek, de megint arra gondolt, hogy ajándék ló, meg arra, amit Shorty mondott, hogy nemigen van más választásuk.

– A tízes szobát kapjátok – mondta a srác. – Ez az első, amit ez idáig felújítottunk. Épp most készült el. Ti vagytok benne a legelső vendégek, ti fogjátok felszentelni.